

יומן החדשות
קומדיה או טרגדיה?

קומדיה או טרגדיה?
מה קורה לאוניברסיטה?
מה קרה לליז טיילור?

● איך מתנהל חוג מכובד לקולנוע באוניברסיטת תל-אביב בלי ראש חוג? זו תעלומה. קומדיה או טרגדיה? זאת נראה בקרוב לפי האדם שייבחר לעמוד בראשו. בינתיים, כל השמות המועלים כמועמדים לתפקיד אינם סמכויות קולנועיות. על המתרחש בהגיון האוניברסיטאי יעיד המיקרה של השבוע: אילן ברנט זכה בפרס קרן מוגרבי (שהקימו בעלי בתי הקולנוע) על סרטו הקצר קירות עץ דקים. הקרן החדשה תעניק מדי שנה פרס כספי לאחר מתלמידי החוג לקולנוע באוניברסיטה. יפה. אלא מה? כשרצה אילן תמיכה כספית לעשיית סרטו מן

אליזבת טיילור — לפני פרס ססיל ב. דה-מיל

אליזבת טיילור — אחרי על הישגי חייה

האוניברסיטה שלו, לא אישרה זו את התסריט. רק אחרי שהשלים את הסרט מכיסו, ובעידוד הוועדה לסרט הקצר, הסכים המוסד הגבוה ביותר במדינה ללימודי קולנוע להעניק לו בריעב סכום מסוים. השבוע חגגה האוניברסיטה בגאווה את זכייתו של אילן ברנט.

● אליזבת טיילור עשתה זאת. לא רק רותה והפכה בלונדון, כי אם נבחרה ככלת פרס ססיל בי דה-מיל לשנת 1985. היא תקבל על „כלל הישגי חייה“. חתן פרס דה-מיל בשנה שעברה היה פול נימן, וקדמו לו יקירם כמו לורנס אוליביה, סירני פואטיה, ג'ון קלי, הנרי פונדה, בט ריוויס.

● מי שמחפש תירוץ קולנועי לחופשת סקי באבוריא, יכול לבלות שבוע בין ה-12 וה-19 בינואר בפסטיבל ה-13 לסרטי פנטסיה. בין המתחרים: חלום חשמלי של סטיב בארו. שיוצג החל מהשבוע הבא בישראל.

לגנוב זה גם מיצווה

נוכל בצמרת (פאר, תל-אביב). ארצות-הברית) – הנוסחה מוכרת היטב: סיפור מתח בלשי, מתובל בתרבה הומור, עם מנה ראשונה של מין, מנה שניה של תחבולות, מנה שלישית של מתח ומיסתורין. וליפתן של מירדפים מטורפים. עם הנוסחה הזאת אפשר לטייל מתקופה לתקופה וממקום למקום. ועל-פידרוב היא מצליחה.

הפעם זה קורה בימי ערב מילחמת-העולם השנייה באנגליה. הנוכל הוא אחד בשם לאסטר, אמריקאי שהוא שודד-יהלואים במיקצועו ובחור יפה ביעודו. שום דבר אינו יכול להוציא או משלוות-השיגרה של עבודתו המשתלמת, המשולבת היטב עם חיבתו למין היפה. עד אשר צץ לו מפקח קשוח מן המישטר רה וסוכן נכוד מן הסי-איי-אי, הדורשים ממנו להסתכן מעבר לגבול הסביר, כדי להוציא מן השגרירות הגרמנית מישלוח יהלומים שנועד לממן את פעולות הריגול הנאציות בניכר.

כאן נכנסים לתמונה כלבת נסטאמו נאצית חטובה והבידיון הסאדיסטי ששומר עליה, ולונדון כולה מתחילה לרקוד לצלילי מיוצרים וחריקות-גלגלים של מכונות דו-הרוח. המבי-המוטל על לאסטר הוא, כמובן, בלתי-אפשרי לביצוע, אבל הוא מבצע אותו, לדאבון ליבם של הנבלים ולשימחתן של המעריצות.

חסידי הבדיות מן הסוג הזה לא יודקקו להמלצה כדי ללכת

לורן האטון וטום סלק: דוגמן ודוגמנית

לסרט. טום סלק, האליל החם של הטלוויזיה האמריקאית (מאגנום מערוץ 6 בידרן), נראה אומנם כמו גירסה מאובנת במיקצת של ברט ריינולדס, אבל הוא גבוה, נאה, ומיטיב לדגמן את כל הבגדים הרבים שנתפרו עבורו לסרט. בוב הוסקינס (יום השישי הארוך) ממשיך להיראות כמו גירסה זועמת ואלימה של אד אסנר, ואילו לורן האטון וג'ין סיימור מהוות קישוט נאה.

עתיד מן הנפטלין

1984 (אנגליה, גורדון ו-החוויה הישראלית בתל-אביב) – אין דבר יותר ישן מחדשות האתמול ואין דבר עתיק יותר מעתיד בזמן עבר. 1984, שנכתב ב-1948 כעתידן סיפורתי, עבר כמה תירגולים כושלים למסך הגדול והקטן (הכישלון המפואר ביותר היה של מייקל אנדרסון ב-1955, עם מייקל רדגרייב, אדמונד אובראין ויאן סטרלינג). והנה הוא יורד על ראשינו במלוא הרצינות בסוף 1984, כשהעולם עדיין במקומו עומד, אומנם, העולם החופשי עדיין אדיש לרעב של רבבות ביבשות שחורות ורחוקות. אבל הוא טרם כילה את עצמו. המערב והמזרח סובלים זה את זה בהפשרה אלגנטית, הקומוניזם כבר לא מה שהיה פעם, והעולם כולו צועד ימינה, במחשבה מוטעית כי ההיטלריזם היה חוויה חד-פעמית.

על רקע זה נראית נבואת הזעם של גורב אורול כנבואה מיד שניה. מה לעשות, והעיתונות כבר התנחלה בקולנוע בשפה שכל דרך מבין אותה, והסיוטים הממוחשבים של עולם חדש ואמיץ משכנעים יותר כשהציוויליזציה חופשית, נקייה, מצוה-צחת ומתקדמת, לפחות על פני השטח? חבל. חבל. דאן לוק גורדא הקים עיר נטולת נשמה, כשאלו-הים נאונים אוסרים על נשמות לאהוב ולכאוב באלפבית (1965), ופרנסואה טריפו הצין שריפת ספרים ואנשים הנשל-

ג'ון הרט: לא מצליח לשכנע

טים בידי מסך טלוויזיה בפרנהייט 451 (1966). מייקל רדפורד, למרות ג'ון הרט הנפלא וריצ'ארד ברטון האינטליגנטי, לא מצליח לשכנע כי עולם הביעותים המודרני הוא מיפלגת עבודה סובייטית, השוכנת בין ההריסות וטובעת ברפש פיסי. רק רגע אחד ייזכר לעד – כשברטון אומר לג'ון הרט: „אתה מתבונן בי עכשיו ובפנים אני מתפורר.“ זה היה כמה ימים לפני מותו.

פאראנויה אמריקאית

השחר האדום (תל-אביב, תל-אביב. אביב, ארצות-הברית) – כל האגף הימני, ממאיר קליינר ועד מיכאל כהנא, צריך לפצוח בשיר-רינה לכבוד הסרט הזה של ג'ון מיליוס, המראה כיצד צעירים אמריקאיים מיסכנים וטובים הופכים לאריות, במילחמתם נגד הנחשים הקובאיים הארסיים והכלבים הרוסיים המגעיי לים, שפלשו לתוך ארצות-הברית בשירות-לב וללא הודעה מוקדמת, רק בשל מורד-הלב של פאציפיסטים למיניהם, אשר מגמו בעירונית האומה.

מה שקורה בפועל הוא, שחיילי קובה בהדרכה רוסית נכנסים לעיירה אמריקאית נידחת, כמה צעירים מצליחים להימלט משם. מקימים מחתרת פרטית בהרים ונאבקים עד טיפת הדם האחרונה שלהם בכובש הזר. טייס אמריקאי שהופל בקרב-אוויר (כמובן), אחרי שהצליח להפיל בעצמו ארבעה מירבייט) מסביר ללוחמים הצעירים מה בדיוק קורה במדינה כולה, וזה רק מדרבן אותם להתמיד בדרכם הצודקת. ובכדי שלא תהיה שום טענה של אמליה מינית בסרט, הנערות נלחמות בו באותה נחישות כמו הנערים.

מעבר לעצם הגיון שיש בפאראנויה אמריקאית מפני פלישה של קובה, משל היה מיל נחרד מפיהוקו של עכבר, תמור הסרט הזה בזילזול מוחלט, על-ידי אדם שעד היום יצאו לו מוניטין של איש-מיקצוע מעולה. מניין באה אספקת הנשק והמצרכים של הצעירים המנותקים בתוך יערות והרים, איך

פאורס בות: צעירים לאומנים וטהורים

הם מסוגלים לחסל יחידות שלמות של האויב מבלי אמילו להישרט, ועוד כל מיני פרטים שוליים כאלה, שעליהם עומדת או נופלת מחתרת – הם בבחינת סוד כמוס. אבל מה לכל הספלות הזאת כשהדיון הוא על גבורה? אבל אולי צריך לחשוב על הסרט שנית, ואז לפטר את כל הצנוורה בישראל, כי הסרט הזה, בעצם, דן בפלישה הישראלית ללבנון ובהתנהגותם של הלבנונים. איך לא הבחינו בכך החכמים מירושלים?